

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XXI. évfolyam 3. szám - 2011. november 23.

Emlékeztető

az Iskolatanács 2011. november 15-i üléséről

Jelen voltak:

Osztályok	Diákok	Szülők
DolcEVita	Neuman Félix	Fincza Erika
ZÓNA	Csányi Dániel	Eckendorfer Zoltán
JOKER	Füstös Viktor	Kerekes Mónika
CarpediM	Geiszlinger Gergely	–
L-ME	Szabad Zsuzsanna	–
NOVA	Ruzsa Rania	Ruzsa Ágota
Déjà vu	–	Kocsis Anikó
HaRibó	–	Szántó Katalin
MannA	Hahn Zsófia	Török Katalin
Fibonacci	Renner Tímea	Philipp Tibor
Hoppá	Gelencsér Dániel	–
ZOÉ	–	–
CLASS	–	Cserné Szalai Márta
NEON	–	Halmos Júlia
Poligon	–	–
ADSL	–	Holly Tünde
Színe-JáVa	–	Farkas Éva
TiBor	–	Bartokné S. Tóth Krisztina
Tanerők	Diósi Alojzia, Hartmann Ibolya, Jakab Judit, Szász Kata	
Vendégek	Czibor Erzsébet, Gáti Emese Lukács Lilla, Nadasdi Zsuzsa tanárok, John Emese, Ormai Judit (L-ME), Iványi Tamás (JOKER), Máthé Lőrinc (Hoppá), Moór Berta (Déjà vu), Nemcsik Zsófia, Kodaj Bálint (ELTE PPK)	

Napirendi pontok:

1. A tehetséggondozás folytatása az iskolában
2. Soroló – döntés
3. Az Egészség-nap megbeszélése
4. Az új köznevelési törvény fogadtatásáról

1. Nadasdi Zsuzsa összefoglalta a tavaly elnyert TÁMOP-3.4.3 „Iskolai tehetséggondozás – Tegyük együtt a tehetségért” pályázat idei folytatásának részleteit. Beszélt a továbbműködő szakkörök (író–olvasó önképzőkör, földrajz–természetjáró szakkör, táblajátékokkal fejlesztő önképzőkör, ének szakkör, angol nyelvi szakkör, informatika érettségi előkészí-

tő szakkör, képzőművészeti alkotókör, képességfejlesztő szakkör) munkájáról, a tervezett ez évi rendezvényekről (angol verseny, műveltségi vetélkedő, Édes élet – iskolák közötti – közgazdasági játékok), valamint a 2012-ben ismét megrendezésre kerülő Tehetség-napról. A tehetségek motiválását (is) szolgálja a Soroló, a Politechnikum testi, lelki és szellemi fejlődést, fejlesztést, kiteljesedést második éve jutalmazó szempontrendszer.

A tutoriális rendszer keretében idén 38 diák vállalta, hogy segít a különböző tantárgyakból nehézségekkel küszködő társaiknak. Eddig csak tizenketten vették igénybe ezt a felajánlást. Ne hagyjuk parlagon a felkínált erőforrásokat!

A mental csoport tagjai a szülők rendelkezésére állnak, ha a pályaválasztással kapcsolatban vagy egyéb téren kérdésekkel fordulnak hozzájuk.

Végezetül említést tett Zsuzsa arról az együttműködési megállapodásról, amely a Gyarmathy Éva szakpszichológus vezette Sajátos Nevelési Igényű Tehetségeket Segítő Tanács és az iskola között jött létre, és amelynek keretében szakmai programokban vehetnek részt politechnikumi diákok, tanárok egyaránt. (Bővebben: <http://sni-tst.eu/>)

2. Az IT ügy döntött (31 igen és 1 tartózkodás), hogy apró pontozási változtatásokkal továbbra is működjön a Soroló. Ami a díjazásokat illeti, 357 ezer Ft-ról 305 ezer Ft-ra csökkent a keretösszeg, és ezt a többség tudomásul vette (29 igen, 3 tartózkodás, 2 nem). (Az értékelés és jutalmazás új részletei a <http://poli.hu/wp/sorolo/> címen találhatóak.) Ugyancsak pártolta a testület azt, hogy a jövőben egy háromfős bizottság (két diák + egy tanár) döntse el a tanév során felmerülő, korábban nem szabályozott tevékenységek pontértékét. (A személyekről a decemberi ülésen szavazunk.) Harmincegyen támogatták egy tartózkodás mellett, hogy az Évfolyam diákja cím továbbra is kétfordulós népszavazással döljön el évfolyamonként, de a második fordulót – amikor már csak három jelölt közül lehet választani – ne bonyolíthassa olyan számlálóbiztos, aki érintett a jelöltségben.

3. Hartmann Ibolya felvázolta a tervezett Egészség-nap kereteit. Előreláthatólag 2012 márciusának egyik csütörtökén lesz ez a – hagyományteremtőnek szánt – program. Az első három tanítási óra után következnek a választható, lehetőleg interaktív foglalkozások háromszor 60 percen, három nagy témakörben: a természetes életmód, a mozgás és a lelki egészség munkacím alá szerveződve. A három témakör tanárfelelősei: Hartmann Ibolya (hbolyka[kukac]hotmail.com), Gáti Emese (gati[kukac]poli.hu), valamint Czibor Erzsébet (Czibore[kukac]poli.hu és Lukács Lilla (lilla[kukac]poli.hu).

A bevezetést követő vitában az első hozzászóló a csalódottságát emelte ki a körvonalazott korlátokat hallva. A további (diák, szülő és tanári) vélemények azonban alátámasztották az előterjesztésben megfogalmazott struktúra szükségességét. A hosszas véleménycseré végén úgy döntött az IT (26 támogató szavazattal), hogy kötelező lesz a diákoknak részt venni a tanítási időben zajló rendezvényen. A kínálatot az önkéntes

ötletelők és felajánlkozók egyeztetik majd a programgazdákkal, de az ő tervező és kivitelező munkájuk már nem tartozik az Iskolatanács hatáskörébe.

4. Diósi Lulu tájékoztatta a hallgatóságot arról, hogy a Politechnikum pedagógusközössége csatlakozott a „Hálózat a Tanszabadságért” civil kezdeményezéshez, amelynek célja, hogy a parlament halassza el a döntést az új köznevelési törvényről, és az oktatásügy jövőjével kapcsolatban a szakmai és érdekképviseleti szervezetek bevonásával kezdeményezzen egy, a demokratikus jogállamiság elvárásaival összhangban megvalósuló újabb társadalmi egyeztetést. E cél érdekében az iskola képviselői lehetőségeiktől függően részt vesznek a Kossuth téren november 15-én kezdődött és november 30-áig tartó, mindennap 8-20 óra között zajló tiltakozó demonstráción. Lulu kérte a szülőket, hogy ők is csatlakozzanak a kétéhetes megmozduláshoz, ha idejük engedi. (További részletek a HATról (Hálózat a Tanszabadságért): az alapítók nyilatkozata, illetve az oktatásügy fontos szereplőihöz, közreműködőihez intézett nyílt levelei és felhívásai a <http://poli.hu/> honlapon olvashatók.)

Decemberben Luca-napkor lesz a következő ülés, tehát 13-án 16:30-kor találkozunk a könyvtárban. Aki teheti, hozzon magával süteményt, hogy édes szájjal búcsúztathassuk az óévet.

2011. november 15.

Jakab Judit, jegyző

Kedves Szülők!

Megalakult a Hálózat a Tanszabadságért (HAT) (<http://www.tanszabadsag.hu/index.html>).

A HAT november 15. és 30. között kampányt rendez „FOGADÓ-ÓRA”: A HÁLÓZAT A TANSZABADSÁGÉRT KAMPÁNYA címen a Kossuth téren.

Minden napra programokat készít elő, melyeken a köznevelési törvény jelenlegi állapotának elfogadása ellen tiltakoznak a résztvevők.

A Közgazdasági Politechnikum tanári kara csatlakozott az új köznevelési törvény elleni tiltakozáshoz. Úgy gondoljuk, hogy annak elfogadása számos olyan szakmai és pedagógiai értéket veszélyeztet, amelyet iskolánk képvisel.

Kérjük, hogy amennyiben véleményünkkel egyetértenek, és ez Önök számára megvalósítható, támogatásukat részvételükkel is fejezzék ki.

Köszönettel és üdvözlettel:

Diósi Alojzia, pedagógiai vezető

Iskolabíróági határozatok

Időpont: 2011. 10. 26.

Bírók: Marton Petronella szülő, Fazekas Júlia diák, Kocsis Márta tanár

Németórai viselkedés

Panaszoltak: négy tizenkettedikes tanuló

Panaszos: a némettanárunk

Résztevők: panaszos, panaszoltak, osztályfőnökök, a panaszoltak szülei közül négyen

Előzmények: a panaszoltakat a némettanár panaszolta be németórai viselkedésük miatt.

Tárgyalás: Az Iskolabíróóság ismertette a panaszt.

Panaszolt1 és panaszolt2 elismerte, hogy a panasz helytálló, de jelezték, hogy a panasz óta változott az órai viselkedésük. Panaszolt3 is elismerte, hogy alkalmanként beszélget, panaszolt4 nem tartotta jogosnak a tanári panaszt, érzése szerint ő dolgozik. A probléma felfejtése során kiderült, hogy az ügy érintette tudnának változtatni a kialakult helyzeten. Megosztották egymással elvárásait, megvitatták, hogy mennyire fogadhatók el ezek, illetve kölcsönösen felajánlásokat tettek a jobb munka érdekében.

Határozat: Az Iskolabíróóság döntése szerint a négy panaszolt fegyelmi büntetése figyelmeztetés, amelynek hatálya 2012. január 31.

Ezen kívül 2011. december 5-én írásbeli beszámolót kér minden panaszolttól, amelyben értékeli vállalásaik (lásd melléklet) teljesítését, a helyzet értékelését.

Indokolás: A bíróság figyelmeztetésben részesítette a diákokat, mert megállapította, hogy ők is felelősek a helyzet kialakulásában. A helyzet javítása érdekében szükségesnek tartotta a későbbi rátekintést.

Melléklet

1. Panaszolt1 vállalja, hogy németórákon külön ül a többiektől, illetve olyan padszomszédokat választ, akikkel tud együtt dolgozni, valamint eljár korrepetálásra.
2. Panaszolt2 vállalja, hogy eljár korrepetálásra.
3. Panaszolt3 vállalja, hogy megoldja az órai feladatokat, és segítséget nyújt az órai munka során társainak.
4. Panaszolt4 vállalja, hogy nem kezdeményez németórán olyan beszélgetést, amely az órai feladattal nincs kapcsolatban.
5. Minden panaszolt vállalja, hogy németórán csak németül fog beszélni, illetve hogy végigdolgozzák az órákat. Amennyiben nem értenek valamit, vagy ha bármilyen egyéb, tananyaggal kapcsolatos kérdésük van, akkor erről kommunikálnak a nyelvtanárral.
6. A némettanár vállalja, hogy tekintettel lesz a csoport tagjainak különböző igényeire, igyekszik interaktív feladatokkal, differenciálással színesíteni az órákat.
7. Az iskolabíró vállalja, hogy utánajár annak, hogy az átjelentkezők miért nem írtak szintfelmérőt németből, illetve hogy milyen lehetőségek vannak az erősebb csoportba való átkerülésre.

2011. november 9.

Igazolatlan hiányzás

Panaszolt: egy tizenkettedikes tanuló

Panaszos: az egyik osztályfőnök

Résztevők: panaszos, panaszolt

Előzmények: A panaszoltat osztályfőnöke panaszolta be, mivel igazolatlan hiányzásainak száma elérte a 20 órát.

Tárgyalás: Az Iskolabíróság ismertette a panaszt. A panaszolt elismerte, hogy a panasz helytálló. A megbeszélés során kiderült, hogy a tanuló ismeri az ide vonatkozó szabályokat, és hogy a család időben értesítve lett a hiányzásokról, ám érdemi változás nem történt.

A panaszolt egyértelműen kinyilvánította, hogy a Politechnikumban szeretne érettségizni, illetve jelezte, hogy képesnek érzi magát a változásra, ha folyamatos kontroll alatt van.

Határozat:

1. Az Iskolabíróság döntése szerint a panaszolt fegyelmi büntetése intés, amelynek hatálya 2012. június 15.
2. A panaszoltnak 2011. december 10-ig minden nap 8:00-ra kell érkeznie a Politechnikumba, és ezt a titkárságon lévő feketelistán vezetnie kell.
3. A bíróság a résztvevőkkel egyetértésben megbízza az osztályfőnököt, hogy hetente egy alkalommal konzultáljon a panaszolttal a heti teendőkről, az aktuális helyzetről (hétfő, első ebédszünet, tanári)
4. A bíróság 2011. december 5-én, az első ebédszünetben meghallgatásra visszahívja a panaszoltat.

A bíróság javasolja a panaszoltnak, hogy a reggeli késések elkerülése érdekében kérje a barátok segítségét.

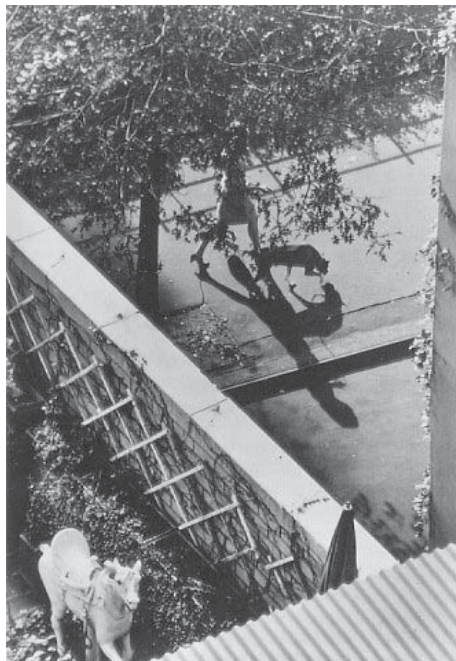
Indokolás: A bíróság az igazolatlan hiányzás ténye miatt intés büntetést szabott ki. A bíróság a panaszolt jelzéseinek megfelelően szükségesnek érezte a folyamatos

kontrollt, ezért írta elő az osztályfőnökkel való rendszeres konzultációt, a feketelistát és a decemberi beszámolót.

A bíróság enyhítő körülményként értékelte a panaszolt együttműködését és változási hajlandóságát.

2011. november 10.

az Iskolabíróság nevében: Kocsis Márta

Időpont: 2011. 10. 26.

Bírók: Molnár Zsuzsa szülő, Papp János diák, Kraviánszky Anna tanár

A testkultúra pótlása

Panaszoltak: egy tizenkettedikes és két tizenegyedikes diák

Panaszosok: két testkultúratanárral

Résztevő: az egyik panaszos

Előzmények: A testkultúra munkacsoport feljelentette a panaszolt tanulókat, mert ismétlenül megszegték szerződéseiket, nem teljesítették a testkultúra tantárgy követel-

ményeit, rendszeresen nem volt felszerelésük, nem jelentek meg a pótlásokon.

Panaszolt1-nek 90 perc igazolatlan távolmaradása mellett szerződése van, úszásból be kell számolnia; panaszolt2 180 percet maradt távol igazolatlanul; panaszolt3-nak 90 perc igazolatlan távolmaradása van. Panaszolt1 és panaszolt3 a júniusi pótláson és beszámolón (gyakorlat és elmélet) nem jelent meg. Panaszolt2 90 perc gyakorlati pótláson részt vett, viszont a beszámolóról (gyakorlat és elmélet) távozott. Ezen felül panaszolt1 és panaszolt3 még a tavalyi tanévben életbe lépett szerződésüket sem teljesítették.

Tárgyalás: Az Iskolabíróságon csak panaszolt2 jelent meg, a két tizenegyedikes tanulót az osztályfőnök nem értesítette, ettől függetlenül a tárgyalás lezajlott, és az Iskolabíróság mindhárom ügyben határozatot hozott.

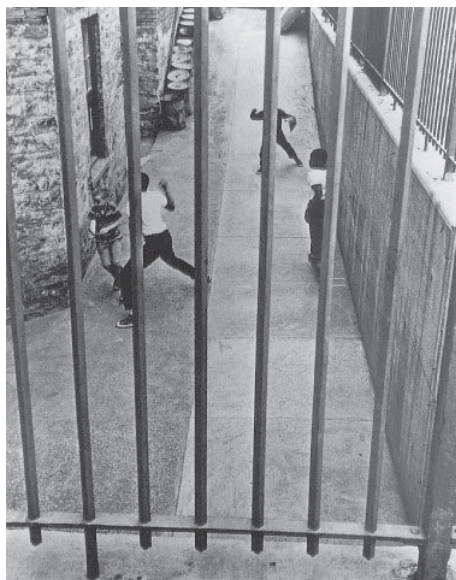
Az ügy ismertetése után a panaszos elmondta, hogy panaszolt2 azért került az Iskolabíróság elé, mert az év végi pótlásra bár elment, annak második részén nem vett részt. A tanuló ígéretet tett arra, hogy a november 8-ai pótlónapon ledolgozza a hátralékát, azaz elméletben beszámol.

Határozat: Az Iskolabíróság döntése szerint panaszolt1 és panaszolt3 fegyelmi büntetése intés, amelynek hatálya 2012. június 15.

Kiegészítés (2): Automatikusan a következő fegyelmi fokozat lép életbe, ha panaszoltak nem jelennek meg a november 8-ai pótláson. Ebben az esetben panaszoltaknak bent kell maradniuk az iskolában annyi ideig, amíg a testkultúra pótlásuk ideköti, (jelenleg 90 perc) és az osztályfőnök, a testkultúrátanárok valamint az Iskolabíróság iránymutatásával különböző feladatokat kell végrehajtaniuk.

Indoklás: Panaszoltak megsértették a Politechnikum házirendjének több pontját is. (1.3, 1.5, 3.1)

2011. november 8.

Visszahívás

Panaszolt: egy kilencedik osztályos tanuló

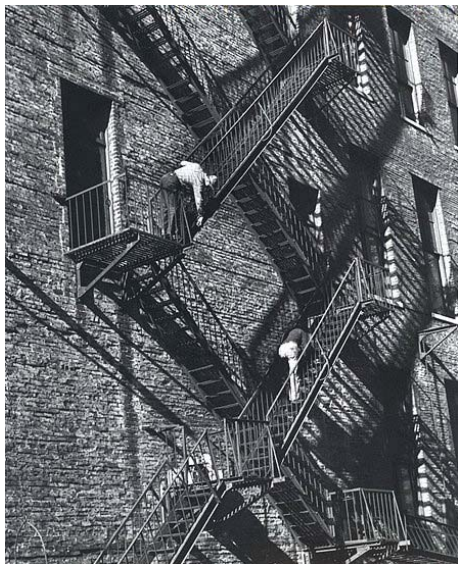
Panaszosok: az osztályfőnökök és egy szaktanár

Résztvevők: panaszos, panaszolt, a

mentál team tagjai, a panaszos szaktanár

Előzmények: A panaszolt az előző tanévben három alkalommal jelent meg az Iskolabíróságon. Először osztályfőnökei panaszolták be szaktanárok kiegészítéseivel, a további két tárgyaláson (visszahíváson) pedig az Iskolabíróság azt vizsgálta, hogy a tanulónak sikerül-e tartania magát a megállapodásokhoz. A folyamat eredményeképp az alábbi határozat született az előző tanév végén: A panaszolt büntetési fokozata az elsőfokú határozat értelmében szigorú megrovásról felfüggesztett kizárásra emelkedik, amelynek hatálya 2012. január 31.

Indoklás: Attól, hogy a Politechnikum más módszerekkel próbál tanítani, más pedagógiai elvek mentén működik, még igenis kell tanulni, és meg kell adni ennek lehetőségét mindenkinek. Nem lenne szerencsés, ha az lenne a Poli híre, hogy itt nem kell tanulni, mert el lehet lézengeni következmények nélkül. Ez a fajta hozzáállás nagyon távol áll a Politechnikum értékrendjétől. Súlyosbító körülmény a panaszolt esetében az, hogy meg sem próbált tudatosan tenni a javulás érdekében és hogy nem tudott javítani jegyein sem.

Tárgyalás: Az Iskolabíróság ismertette az előzményeket, majd megkérdezte a tanulótlól, hogy ő miként értékeli helyzetét. Elmondta, hogy magatartása javult, az órákon figyel, és „írja, amit kell”. Testkultúra-órai viselkedését úgy jellemezte: „nem rossz”. Az osztályfőnök és a jelenlévő szaktanár egészen másként látja a helyzetet. Elmondták, hogy szeptember óta a panaszoltat többször is ki kellett küldeni, mert

megtagadta a munkát, és nem tanúsított együttműködést. Az osztályfőnök azt is elmondta az Iskolabírósnak, hogy októberben az angol alaptanár válságstábot hívott össze az órákon fellépő problémákat kezelendő, amiben a diák is érintett volt. A megbeszélésen a panaszolt részt vett, és ígéretet tett arra, hogy jól fog viselkedni, figyelni fog. Konkrét javulás ennek ellenére sem volt tapasztalható.

A megbeszélés során egyértelműen kiderült, hogy a tanuló szeret a Politechnikumba járni, amit az alábbiakkal indokolt: „itt van az összes barátom, nincs felelés, nem kell megtanulni hosszú szövegeket, a dolgozatok be vannak jelentve, más, mint egy sima iskola”. Az IB kérdésére, hogy mit érezne, ha el kellene hagynia a Polit, azt válaszolta, hogy „rossz lenne, mert be kellene illeszkednie az új helyre”.

A kérdések és a beszélgetés során kiderült, hogy a panaszolt a tavalyi állapotához hasonlóan működik a Politechnikumban, sőt, a „felfüggesztett kizárás” határozat ellenére megszegett sok játékszabályt, amit az osztályfőnökök utolsó utáni esélyként még elnéztek. Az osztályfőnök a következő, régóta fennálló és változatlan problémákat (tiszteletlenség, nyílt passzivitás, a motiváció teljes hiánya, az együttműködés hiánya) említette meg, amelyek ellehetlenítik a tanárok munkáját, és rombolják az osztályon belül felépített viszonyokat, értékeket. Mindezek összességében úgy hatnak az osztályközösségre, hogy diákok távoznak az osztályból arra hivatkozva, hogy nem lehet, nem tudnak figyelni, tanulni az órákon.

Határozat: Mindezen tények tükrében az elsőfokon eljáró Iskolabíróság „kizárás” büntetési fokozatot szabott ki, amelynek értelmében a panaszoltat a Közgazdasági Po-

litechnikumból eltanácsolja és áthelyezi másik iskolába, amelyet a lehetőségekhez mérten minél hamarabb le kell bonyolítani.

Indokolás: A panaszoltnak 2012. január 31-ig hatályos felfüggesztett kizárás büntetése volt, amely látszólag a tanulót egyáltalán nem zavarta. Történt olyan fegyelmi vétség az évkendő táborban, amelyet az osztályfőnökök – utolsó esélyként – elnéztek. Továbbá az elmúlt év eleje óta nem történt változás a diák hozzáállásában, csak az ígéreteikig jutottak el. A határozathozatal során az Iskolabírószág hangsúlyosan figyelembe vette, hogy a panaszolt átlépett néhány olyan határt, ami már nem elfogadható. Romboló magatartása szemben áll a Politechnikum alapelveivel, illetve több ponton sérti a Házirend 1.-es és 3.-as bekezdéseit.

Az Iskolabírószág szem előtt tartotta a Politechnikum hasonló ügyekben alkalmazott gyakorlatát.

Súlyosbító körülményként vette figyelembe azt, hogy a tanuló visszaesőnek tekinthető, hiszen többször áll már az IB előtt, és azt, hogy nem törekedett a fennálló problémák megoldására.

Aggályos lenne azért is, ha a panaszolt az iskolában maradna, mert a Közgazdasági Politechnikum többi diákja számára azt sugallaná, hogy a jelen eljárásban elbírálta-hoz hasonló cselekmények megengedhetők.

2011 november 14.

Az Iskolabírószág nevében:
 Kraviánszky Anna

KEDVES SZEREPELNI VÁGYÓ!

A 2011-ES ISKOLAI SZÖVEGMONDÓ VERSENYT NOVEMBER 29-ÉN (KEDDEN) DÉLUTÁN RENDEZZÜK. NEVEZNI BÁRMILYEN KORTÁRS (2000 UTÁN SZÜLETETT) VERSES VAGY PRÓZAI ALKOTÁSSAL LEHET, DE AZ ELŐADOTT SZÖVEG IDŐTARTAMA NEM HALADHATJA MEG AZ ÖT PERCET.

Akik szívesen indulnak a versenyen, november 25-ig (péntekig) jelentkezzenek a választott művel valamelyik művészetismeret-tanárnál vagy a könyvtárosnál.

A MŰVÉSZETISMERET MUNKACSOPORT

Kedves Polisok!

Az októberi Poligráfot olvasva találtam egy cikket:

A World Press Photo versenyen Lakatos Péter első díjat nyert a hírkép kategóriájában.

„Egy ötven év körüli férfi a Szabadság híd egyik pillérének csúcsán lévő turulmadárra kapaszkodott fel, ahol éghető folyadékkal locsolta le a ruháját, majd meggyújtotta, végül levetette magát a magasból. A fényképen az ugrás pillanata látható.”

A hírt olvasva elgondolkodtam azon, hogy ami egyrésről dicsőség nekünk (elvégre egy honfitársunk kapta ezt a rangos elismerést a fotójáért), az a másik oldalról nézve egy szörnyű tragédia. Vajon hányan tudják a polisok közül, hogy ki is volt ez az „50 év körüli férfi”?

Filotás Istvánnak hívták az öngyilkost, 47 évet élt. A férfinak hét saját gyereke volt, sőt egy Hollandiából ideköltözött közeli barátjuk három gyerekét is nevelték a feleségével. Tíz csemetét tartottak el hárman. A gyerekek három és tizenöt év közöttiek, akik szerény körülmények közt, de szeretetben éltek egymással. Igalon vásároltak hitelből egy lerobbant családi házat, amit újabb kölcsönből, apránként újígtattak fel. Nehéz eltartani ennyi gyereket. István nehezebben viselte az anyagi terheket, skizofrénia jelei jelentek meg rajta, emiatt munkát sem kapott. Sajnos sokszor igaz az a mondás, hogy „Szegény embert az ág is húzza.” A 2010. májusi vihar lakhatatlanná tette a házukat. A rossz körülményekre és betegségére hivatkozva el akarták venni gyermekeit, ebbe egészen belepoppant. A kaposvári pszichiátriára került, ahonnan megszökött. Felutazott Budapestre, és végzett magával. Családja csak később tudta meg, hogy az apjuk ugrott le a hídról. A temetés költsége újabb hitellel sújtotta a családot, de mindenképpen szerették volna apjukat méltón eltemetni. Amilyen látványos volt Filotás István halála, legalább annyira volt hétköznapi tragikus az élete. Annyi bizonyos, hogy szeretettel nevelte mind a hét gyermekét, és nem a „PR-érzéke” vitte rá e látványos halálra.

Ha valakit még érdekelne, hogy azóta mi történt a családdal, a „Magyar Álom” című irományomból tájékozódhat.

A „Magyar Álom”

A sok baj után úgy tűnt, végre rájuk mosolyog a szerencse... A kilátástalan helyzetben a Blikk *Napraforgó* programja összefogott a Viasat3 *Álomépítők* csapatával, hogy közösen mentsék meg a népes és nagyon összetartó családot.

A szándék nemes volt, de a jelen helyzet annál siralmasabb és kilátástalanabb.

Röviden az azóta történetekről:

2010. december 15-én nagy csinnadrattával beköltöztették a családot az új „Álomházba”. A Viasat3 tv december 27-én leadta a műsort, amit minden jó érzésű ember megnyugvással nézhetett végig, hogy a szegény, sokat szenvedett család végre révbe ért.

Somogyfajszon kaptak az önkormányzattól ingyen telket, ahol az *Álomépítők* felállították a 90 m²-es házat. Azt ígérték, hogy a felszerelésre kerülő napelemek kitermelik majd a ház villamosáram-szükségletét. Ahhoz képest, hogy még nincs egy éve a beköltözésüknek, már több mint egymillió Ft a ki nem fizetett villanyszámlájuk az EON-nál. A

többi hibát talán hálátlan-
ságnak tűnhetne részük-
ről felelgetni, ezért so-
rolom én:

– A megépített két für-
dőszobából az egyiket
egyáltalán nem tudták
használni. (Rázott a víz, és
a zuhanyzóból a ház falán
kívül folyt le, és folyik ki
azóta is.)

– A másik fürdőben a
kád mozog, és mindkét he-
lyen rosszul voltak bekötve
a bojlerok és a főzőlap is.

– A padlófűtés beázott,

zárlatos lett, helyette hőpaneleket szereltek fel. A padló hullámos lett a vízszivárgástól.

– Nyáron 47 fok volt a házban a melegtől, télen meg mindenhol megjelent a penész.

– A speciális szennyvíztároló elromlott. Már néhány hónapja a szippantós autó havon-
ta négy alkalommal megy hozzájuk. Sajnos lehetne még hosszasan sorolni.

A család a hibákról folyamatosan tájékoztatta az *Álomépítőket*, de mindezekig csak
ígéreteket kaptak.

–A beígért napelemek elmaradtak, a villanyszámla hónapról hónapra nagyobb tarto-
zást mutat. Az egyik fürdő teljesen használhatatlan, a ház penészesedik, a szennyvíztisz-
tító elromlott.

A problémák elhárítását kérő és sürgető levelekre a főproducer válasza az volt: „Ha
nem tetszik valami, vissza lehet költözni Igalba.”

Hát egyelőre ennyit a „Magyar Álomról”...

**Ezt a levelet nem minden hátsó szándék nélkül írtam. Arra gondoltam,
hogy ha záros határidőn belül az illetékesek nem oldják meg ennek a család-
nak a problémáját, akkor csak a nyilvánosság ereje segíthet rajtuk. Ugyan-
csak a főproducer volt az, aki november 14-én délután telefonon megfenyeget-
te a családot és (rajtuk keresztül üzenve) mindazokat a személyeket és cégeket,
akik ha ez ügyben a médiához mernek fordulni, akkor „tönkre teszi, kirúgat-
ja és kicsinálja őket”.**

**Ha valakinek mindezekkel kapcsolatban használható ötlete lenne, kérem,
segítsen!**

Üdvözlettel:

Bp. 2011. nov. 16.

Sz.M.

Teljes név, és telefonszám Csoncsinál

Fagyos túlélőtúra

Az őszi túlélőtúra az egyszerűség és gyorsaság jegyében zajlott. A Pilisen kellett átkelni Pomáztól Visegrádig, két kötelező pont érintésével, de szabadon választott útvonalon, minél gyorsabban. Ez a tizenöt csapatból tíznek sikerült is, igaz, valakiknek csak kissé lassabban...

A hatvanöt résztvevő péntek este kilenctől gyülekezett a Poliban. Az elmúlt évekkel ellentétben most meg is ejtettük a beharangozott kemény rovancsot, egy alapos kutakodással kezdtük tehát a túrát. A versenyzők ez alkalommal sem élelmiszert, sem innivalót nem hozhattak magukkal. A motozáson jó néhányan lebuhtak, kiknek batyujából züggelési-szerek és dugi italok kerültek elő. Két megoldás közül választhattak a lefülelt versenyzők: vagy helyben elfogyasztják, vagy kidobják az illegális táplálékot. A legtöbb öntudatos polis diák – nyilván az éhező etióp árvákra gondolván – nem dobott ki semmit, inkább magukba gyömösöztek, amit tudtak. Volt, aki három szalámis szendvicset gyúrt le egy szempillantás alatt, volt, aki egy kisebb gyümölcskosár tartalmát tüntette el szájnyílásán keresztül, másvalaki egy teljes zacskó szőlőcukrot ropogtatott szét, és olyan is akadt, aki egy kisebb társaság afterpartizásához is elegendő energetikai italt öntött le garatján egy húzóra. A lényeg, hogy az induláskor már mindenki megfelelt az előírásoknak.

A kiváló BKV szolgáltatásait igénybe véve jutottunk ki Pomázra, ahol minden csapat megkapta a túléléshez elegendő élelemcsomagját. Akadt benne sok-sok finomság: fehérkenyér, hidegre szilárduló kenőmájás, ropogós babapiskóta, az EU-szabványoknak is megfelelő görbeségű uborka, olajossal-konzerv, étcsoki és cukorka. Mindehhez két palack víz is járt csapatonként, melyből az egyik természetes szénsavval volt dúsítva.

Éjjel 23.00-kor indult a verseny. A kiosztott halvány fénymásolt térképrészlet első látásra sokakat megrémített, de egy félórás vizslatás után az utolsó csapat is nekivágott a túrának. Hogy ezután mi történt az egyes csapatokkal, mi, szervezők nem tudhatjuk, csupán egy-egy kétségbeesett telefonhívást kaptunk az éjszaka folyamán. Ezek alapvetően ugyanazt az (örök) kérdést fogalmazták meg (mely végül is mindannyiunkat foglalkoztatott): itt vagyunk valahol, nem látjuk a jeleket, nem emlékszünk, honnan jöttünk, és nem tudjuk, hogy melyik utat válasszuk. Ezekre a elkeseredett kérdésekre sajnos nem mindig sikerült 100%-os biztonsággal választ adnunk... Mindezek ellenére reggel hét órakor sikeresen beérkezett az első csapat, a Pilis devils. A következő fél kilenckor, majd tíz órától kicsit sűrűbben jöttek be a túlélők, zsákjukban a kötelezően bemutatandó úti szeméttel, no meg az előírt középszótárral... Sokan teljesítették ugyanis a szellemi kihívást is, mely József Attila A Dunánál című verse harmadik versszakának félig németről, félig angolról való visszafordítása volt. Persze tudtuk, hogy a mobilinternet világában ehhez már nem kell kéziszótár. De egy 30 kilométeres éjszakai túrához mégis elengedhetetlennek gondoltuk...

András (Rob nevében is)

U.i. Egyébként a legszebb műfordítás így kezdődött: „Anyám szekeli volt, apukám kumán volt vagy félig roma, vagy teljesen roma volt?”

A győztes „Pilis devils” csapat tagjai:

Bíbok Tamás
Krudy Richárd
Veres Dániel
Kovács Áron

Odüsszeia

A homéroszi eposz első énekének kezdősorait kellett megtanulni a Deja Vu osztályban.

Férfiúról szólj nékem, Múzsza, ki sokféle bolygott
 s hosszan hányódott, földülővén szentfalu Tróját,
 sok nép városait s eszejárását kitanulta,
 s tengeren is sok erős gyötrelmet túrt a szívében,
 menteni vágyva saját lelkét, társak hazatértét.
 Csakhogy nem tarthatta meg őket, akárhogy akarta:
 mert önnön buta vétkeikért odavesztek a társak,
 balgák: fölfalták Hüperión Éliosznak
 barmait, és hazatértük napját ő elorozta.
 Istennő, Zeusz lánya, beszélj minékünk is ezekből.

Jagodics Martin az alábbi puskával igyekezett emlékeztetni magát a memoriterre:

The image shows a student's handwritten notes on lined paper, using stick figures and symbols to represent the text of the poem. The notes are organized into several rows:

- Row 1: A stick figure with a speech bubble containing "me Múzsza", followed by a symbol resembling a lightning bolt and a cluster of dots.
- Row 2: A stick figure with an arrow pointing to a circle, followed by a stick figure with a cross, a stick figure with a cross, and a stick figure with a cross.
- Row 3: A stick figure with a speech bubble containing "gyötrelmet túrt", followed by a heart symbol.
- Row 4: The word "SAVE" followed by a stick figure with a cross, a stick figure with a cross, and a stick figure with a cross.
- Row 5: The word "csalloggy" followed by a stick figure with a cross, a stick figure with a cross, and a stick figure with a cross.
- Row 6: The word "Bee" followed by a stick figure with a cross, a stick figure with a cross, and a stick figure with a cross.
- Row 7: The word "X" followed by a stick figure with a cross, the word "Balg", the word "Belga", a stick figure with a cross, and the word "HÜP ÉLIO".
- Row 8: A stick figure with a speech bubble containing "és", followed by a stick figure with a cross, a stick figure with a cross, and the word "elorozta".
- Row 9: A stick figure with a speech bubble containing "tis", followed by a stick figure with a cross, a stick figure with a cross, and the word "fram".

English Corner

This month Ágnes's Hoppá-ZOÉ-Fibonacci group presents us with something.

The task was the following:

First they had to find rhyming words, then create lyrics using the rhymes. Here is the result:

When love hits you

I hear the trumpet
It's coming through my head
But if I cry
It doesn't make you sad

In the night
The stars do more than shine
When my love left me
I felt like I'd die

Then I was hit by a train
Only my fingers remained
Please, baby, don't play with my heart
Don't make me feel like a retard.

Winter

When it comes to winter
Don't be bitter
Because when the snow starts falling,
And your friends are calling,
It is not at all boring.

X

Here is a fist, no more risk
Give me the disk and listen to that mix
Just one think is fix
X-men include an X
So ask the police to complete this quiz
Please give me some tips how to live in peace

Haiku

My love is 34
He never bores me more
Than a wild boar

La Manche

I just see the sun
Because I love your son
I took him to much
Near by La Manche
He killed me with a knife
'cause he had a wife
These words are from heaven
Unfortunately I was just seven
I bury my hands in the sand
Because I'll never see you again
There's no happy ending
Because we've never had a wedding

Next month it's Csiga & Ádám's group that will have to write us something!

* * *

Bloopers

vinegar = vodka

vasútállomás = realway station

gépeltérítők = highjackers

fapados járat = wood chairy flight

It's a kind of drink which has no taste

= walter

Berci vagyok = I'm a Berci

I have three and a half siblings

Next month it's Csiga and Ádám's
year zero group that will surprise us
with something!

* * *

INTERNATIONAL HAIKU COMPETITION

The second annual HAIKU competition is organized by Åva Gymnasium in Sweden. This year four schools are taking part:

Åva Gymnasium, Sweden
 Järvenpää Gymnasium, Finland
 Gimnazija Vič, Slovenia
 Politechnikum, Hungary

Haiku is a three-line, seventeen syllable, Japanese poetic form. Each line has an exact number of syllables. It is also required to 'suggest' a single season. It might be directly, by using a word like 'snow' for winter, or indirectly, by tone, imagery etc. The poems should be written in English.

first line	5 syllables
second line	7 syllables
third line	5 syllables

These were written by Slovenian students last year:

'Running away from
 equations, in a cosy bed
 with Sylvia Plath'
 by Grega Ulen

'The sun slowly sets.
 Silence all over the park.
 A leaf gently falls.'
 by Dunja Kristan

and a few more examples:
 ,Smell of fallen leaves.
 Soft rain, warm coats, strong black tea.
 It's the best perfume.'
 by Lina Berlot

,snail house
 warmth helps me
 to forget you'
 by Ana Semrov

'I drink my tea
 and say
 Hm hm.'
 by Jack Kerouac

'After supper
on crossed paws
The cat meditates'

by Jack Kerouac

As you can see, sometimes the rules can be broken... **give it a try and write!** The best haikus will be published in a book.

The DEADLINE is 9th DECEMBER.

If you have any questions, contact your English teacher or check the guidelines of John Stevenson, an American haiku poet.

<http://www.theheronsnest.com/journal/>

Esztétikusok, figyellem!

A Szépészeti Bizottság évente kétszer pontozza az osztálytermek küllemét. Félévente 0-tól 25 pontig értékeli az egyedi arculatot, az ötletes dekorációt, a kellemes hangulatot, az igényességet, a befektetett munkát, illetve a berendezési tárgyak állapotát.

Az első szemlére december 1-jén kerül sor. Még nem késő odafigyelni!

IRODALMI HÁZI VERSENY

OKTÓBERI MEGOLDÁSOK

I. Kakukktojások

1. Ebeczky Dezső (Kosztolányi: Aranysarkány), Marjánszky Mihály (Mikszáth: Az eladó birtok)
2. Boka János (Molnár Ferenc: A Pál utcai fiúk), Nyilas Mihály (Móricz: Légy jó mindhalálig)
3. Szennyes Ferenc (Móricz: Árvácska), Táborny Elemér (Babits: Gólyakalifa)
4. Radnóthy Elek (Gyulai: Egy régi udvarház...), Tallerosy Zebulon (Jókai: A köszívű ember...)
5. Csurgó Károly (Gárdonyi: Az öreg tekintetes úr), Sátorczy Imre (Babits: Halálfiái, Kártyavár)

II. Mátyás-totó

- a) 1464-ben koronázták királlyá Hunyadi Mátyást.
- b) V. László anyja, Erzsébet királyné elzalogosította a szent koronát, így került III. Frigyes császár kincstárába.
- c) 1463-ban III. Frigyes súlyos feltételekhez kötve visszaszolgáltatta Mátyásnak.
- d) Nem találkozhatott Mátyás egy időben II. Mohameddel, Raffaelloval és XI. Lajos francia uralkodóval, mert Raffaello születésekor II. Mohamed már halott volt.
- e) Nem hathatott Mátyásra Machiavelli politikai elmélete, mert bár részben kortársak voltak, Machiavelli műve csak Mátyás halála után jelent meg.
- f) Mátyás fekete serege jól fizetett zsoldosereg volt.
- g) Kinizsi Pál verte le a fizetség nélkül maradt sereget Mátyás halála után.
- h) Edelpeck Borbála volt Mátyás fiának, Corvin Jánosnak az édesanyja.
- i) Jajcán, Szabácson és Kenyérmezőn aratott nagyobb győzelmeket Mátyás a törökön.
- j) A hagyomány Antonio Bonfini nevezte a „magyar Liviusnak”.
- k) Corvin János trónutódlásának biztosítása volt Mátyás célja az 1485-ös nádori törvénnyel.
- l) Janus Pannonius pécsi püspök volt Mátyás első feleségének, Podebrad Katalinnak a kancellárja.
- m) 1485-ben foglalta el Mátyás Bécsset, és ide tette át a székhelyét.
- n) Pozsonyban 1467-ben alapított Mátyás egyetemet.
- o) Fegyvertárnak használták az egyetem épületét közvetlenül Mátyás halála után.
- p) 1459-ben, 1467-ben és 1471-ben volt összeesküvés Mátyás ellen.
- q) Harsányi Zsolt Mátyás királyról szóló regényének: Mathias Rex.
- r) 17 éves volt Corvin János atyja halálakor.
- s) Törvénytelen származása miatt volt bizonytalan Corvin János trónutódlása.
- t) II. Ulászló követte a trónon Hunyadi Mátyást.
- u) 10 évig dolgozott Bonfini a Rerum Ungaricarum Decades című munkáján.
- v) Alkalmoszerűen viselt fátylat Hunyadi Mátyás, mert a lovasseregek ezzel védekeztek a por ellen.

III. Novemberi évfordulók – párosítás

- a) Babits Mihály 5.
- b) Básti Lajos 8.
- c) Churchill 7.
- d) Gábor Áron 3.
- e) Ignótyus 4.
- f) Kertész Imre 6.
- g) Schiller 2.
- h) Voltaire 1.

MEGFEJTŐK:

**ALPÁR ANNA (HARIBÓ), CSER BENCE (CLASS),
 HETEI NOÉL (JOKER), KORBÉLY KRISZTIÁN (CLASS),
 KOZÁNYI HÉDI (SZÍNE-JÁVA), RÁCZ JUDIT (FIBONACCI),
 SZÁLI KRISTÓF (CLASS), TÖRÖK ANITA (MANNA)**

GRATULA

NOVEMBERI KÉRDÉSEK

LEADÁSI HATÁRIDŐ: 2011. DECEMBER 5.

A következő kérdéssor Velencével foglalkozik.

I. Hogyan nevezik az alábbi vízi járműveket Velencében? (6 pont)

1. Tágas vízibusz, amelynek környezetbarát, elektronikus változata is van.
2. Szállításra használják. A neve olaszul egeret jelent.
3. A legkülönbözőbb motoros járműveket szállítja.
4. Csak ezek a hajók szeghetik meg a mindenütt érvényes sebességhatárt.
5. Pirosra festett hajó. Alapfeladata mellett víz alá süllyedt akadályok okozta veszélyekhez is szokták hívni.
6. Feketére festett kecses hajó, a turisták szívesen utaznak rajta.

II. Melyik festmény nem Carpaccio alkotása? Ki a szerző? (2 pont)

Követek visszatérése, Szent Orsolya álma, Zarándokok találkozása a pápával, A Dózsepalota látképe Velencében, Szent Jeromos a kolostorba vezeti az oroszlánt. Szent György a sárkánnyal, Szent István prédikációja

III. Jelentésátvitel (4 pont)

1. Carpaccióról, az olasz reneszánsz festőről egy étel kapta a nevét. Melyik?
2. Melyik ruhadarabot nevezték el egy színésznőről?
3. Mogy hívják azt a gyorsan elfogyasztható ételt, amely egy kártyázni szerető arisztokratáról kapta a nevét?
4. Párma melyik sajtféleségnek kölcsönözte a nevét?

IV. Rukkola (5 pont)

1. Mi a magyar neve a rukkolának?
2. Milyen vitaminokat tartalmaz?
3. Mire emlékeztet jellegzetes íze?
4. A kikeléstől számított mennyi idő múlva szedhető a levele?
5. Milyen elnevezése van Olaszország különböző vidékein?

V. Canaletto: A festmények címéből hiányzik egy-egy szó? Melyik? (4 pont)

1. A _____ - udvara
2. Áldozócsüdtörtök _____ Velencében
3. _____ látképe a Richmond House-ból
4. _____, Szent Márk tér

VI. Mít jelentenek a következő szavak? (5 pont)

1. Globális valaminek az egészére kiterjedő
2. Intenzív gyorsított menetű, erős összpontosítással végzett
3. Piktör festő
4. Kontúr körvonal
5. Camera obskura sötétkamra

VII. Igazak-e a következő állítások? (3 pont)

A föld globális felmelegedése következtében egyre ritkábban vannak árapályok. Canaletto azt festette, amit látott.

Az épületek falán látható zöld vonal a víz szintjét jelzi.

VIII. Történelmi totó (11 pont)

1. Mikor alapították Velence városát?
814-ben, valószínűleg 421-ben, Krisztus előtt a 3. században
2. Ki volt az első dózse?
Paoluccio Anafesto, Ziano, Marino Faliero
3. Mikor készültek el az első velencei pénzermék?
814-ben, 800-ban, 848-ban
4. Honnan hozták Velencébe a kereskedők Szent Márk evangélista testét?
Rómából, Alexandriából, Isztriából
5. Melyik várost hódította meg 1204-ben Dandolo dózse?
Athént, Genovát, Konstantinápolyt
6. Ki az a híres utazó, aki 1271-ben útnak indult a Távols-Kelet felé?
Marco Polo, Amerigo Vespucci, Kolumbusz
7. Melyik csatában győzte le a velencei hajóhad Genovát 1381-ben?
az austerlitz-i csatában, a genovai csatában, a chioggiai csatában
8. Ki foglalta el Itáliát 1797-ben?
Kutuzov, Napóleon, Garibaldi
9. Ki foglalta el Velence cárosát 1849-ben?
Haynau, Ferenc József, Radetzky
10. Melyik műemléket építették újjá 1912-ben, összedőlése után 10 évvel?
Harangtorony, Óratorony, La Fenice Operaház
11. Milyen néven választották pápává a velencei Luciani pátriárkát 1978-ban?
I. Pál, II. János, I. János Pál

Hófehérke

Hófehérke látástól vakulásig dolgozott a törpék házában. Mosott és mosogatott, sikált és súrolt, letörölt és feltörölt már időtlen idők óta.

Na, végre! – gondolta, amikor meghallotta a távolból az almáskofa rekedtes hangját. Gyorsan kiszaladt, de nem látta sehol. Követte a hangját és a bokorhoz ment. Ott egy rekedt magnót talált, ami az almaárus reklámszövegét játszotta vissza. Úgy érezte magát, hogy át van verve, de ez nem érdekelte és visszament búsan takarítani.

Később kopogtak az ajtónál. Odament és kinyitotta: ott állt egy piros ruhás kislány és ezt kérdezte:

- Jó napot! A nagymama itthon van?
- Milyen nagymama? Ez itt a hét törpék háza. Te véletlenül nem a Piroska vagy?
- De az vagyok. Hát akkor én rossz mesébe jöttem. Viszlát!

Hófehérke rácsapta az ajtót, de hirtelen meghallotta a fagyis kocsit, ami ezt hangoztat: „Szólj anyádnak, hozzon pénzt!” Kiszaladt az ágyához a sufniba, kivette alóla a pénz-tárcáját és futott a fagyis kocsit után, de sajnos nem érte utol. Viszont talált egy követ és jó erősen eldobta – neki a kocsinak. A kő pont a féklámpát találta el, ami be is tört. A kocsit megállt, a sofőr várt egy percet, utána kiszállt és ezt mondta nyugodt hangon:

- Azt ajánlom, keress egy jó ügyvédet!

Azután beszállt és elhajtott.

Másnap Hófehérke megkért minden törpét, hogy legyen az ügyvédje, de egyikük sem akart. Kukát kérdezte meg utóljára, de ő nem válaszolt. Az egyik törpe bekiabált, hogy a hallgatás beleegyezés.

Két hónap múlva Hófehérke bement a börtönbe, és csak nyolc hónap múlva jöhetett ki. A törpék próbálták kijuttatni tortába sült reszelővel, kenyérbe sült fűrésszel, de hiába. Hófehérke megvárta, hogy leteljen a büntetése. Utána boldogan takarított a törpék után minden nap.

Tóth Bertalan (ZÓNA)

NAGY-NAGY KÖSZÖNET

**DÁVID OLIVÉR CSALÁDJÁNAK AZ ÓRIÁSI KÖNYVADOMÁNYÉRT,
 MELLYEL A KÖNYVTÁRAT GAZDAGÍTOTTÁK, ÉS A DOLCEVITA OSZ-
 TÁLYNAK, AMIÉRT FELCIPELTÉK A SOK-SOK KÖNYVES DOBOZT AZ
 ISKOLA MÁSODIK EMELETÉRE.**

A KÖNYVTÁROS

A vaskályhában ropog a tűz

A vaskályhában ropog a tűz, és a hajópadlóról a rácson átszüremelő fény visszaverődik. Ez a papa dolgozószobája. Ide sosem engedett be még. Érdekes szobája van, nagyon komoly és szigorú. Saroktól sarokig könyvespolcok, tele vastag könyvekkel.

Esteledik már, ezt jól látom az ablakon át; a szemközti ház második emeletét látni innen, épp most süti a nap utolsó narancssárga sugaraival a falát, nagyon hosszú árnyékot adva az ablakpárkányának. Most tanultam az iskolában, akkor a mi ablakunk Észak felé néz.

Ahol ülök, a papa íróasztalán, akkora a rendtelenség, mint a rajzasztalomon. Füzetek, könyvek, rajzok házakról – ezek nagyon érdekesek – és egy grafit.

Anya és apa elmentek hazulról még mielőtt én hazaérkeztem volna az iskolából. A házmester néni engedett be a házba. Az iskolából egyenest hazajöttem, mint mindig. Még sosem voltam egyedül itthon. A házmester néni azt akarta, hogy náluk ebédeljek, de én nem akartam náluk enni, mert nem szeretem, ahogy beszél a szomszédunkkal. Anya azt mondta, azért ilyen a házmester néni a szomszédokkal, mert nem fizetnek lakbért.

Megkordul a gyomrom. Még nem vacsoráztam, és nem is ebédeltem. Anyáék meg nem jönnek haza. Abban az ingben, nadrágban és cipőben vagyok, amiben iskolában is voltam. Ilyenkor már pizsamában szoktam lenni, és tudom, ha anya itthon lenne, azt mondaná, rég az ágyban a helyem.

Nagyon unatkozom, és igazából nem is értem, hogy miért nincsenek itthon a szüleim. A papám meg fog büntetni, ha itt talál, de lehet, hogy örökre elmentek, és akkor nem tud megbüntetni. Nem akarom, hogy megbüntessen, de azt még kevésbé akarom, hogy soha ne jöjjön haza.

Úgy ülök itt az asztalon, mint a török szultánok: törökülésben, és az íróasztal most az én trónom. Megvizsgálom a papám házterveit –már sokat láttam ilyet, amikor a papám megmutatta anyának a konyhában, hogy épp hogy áll a munkában, és én is mindig néztem –, és úgy találom, hogy a ház sarkai túl szögletesek. Kezembe veszem a grafitot, és lekerekítem a nem szép sarkokat. Volt, amikor nem engedték meg, hogy figyeljem őket, ilyenkor a szobámban kellett olvasnom. De onnan is jól hallottam mindent, és volt, amikor aludni sem bírtam, mert kiabáltak.

Kintről nagy dörrenés hallatszik. Felnézek, majd folytatom a nagy tervezést. Távolabbról egymás után sok dörrenés válaszol az előbbire.

– Mi lehetett ez? – kérdem a grafittól, ami piros, és késsel hegyezi ki mindig a papám. Kiáltások hallatszanak, és azok kísérteties visszhangja. Ijesztő. Odamegyek az ablakhoz. A nap már eltűnt. Sarokházban lakunk, és a nyugatra levő főút házsora eltakarja a napot, amikor már tényleg aludni térne. Amikor a kezemben a grafittal kinézek az ablakon, az utcákat csak a lámpa fényéhez közel lehet jól látni. A szegény utcák többi része sötétben marad. Egy teremtett lelket sem látok.

– A papád azt mondta, hogy nagy a baj, mert a németek betörték a városba, és elfoglalták a városszéli házakat – válaszolja meg a kérdésemet a grafit. Eközben a dörrenések egyre sűrűbben szólnak, hol innen, hogy onnan. – Azt is mondta, hogy ki kell őket űzni a városból, mert mérges rájuk.

Teherautó közeledik a házunk felé, nagy és zöld. Vele szemben, a sarok mögül emberek rohannak ki puskákkal a kezükben. Az egyik valamit odadob az autóhoz, mire az eleje hatalmas dördüléssel szétpukkad, és óriási lángokat csap az ég felé. Az égő autó hátuljából emberek szállnak ki puskákkal és durrogatni kezdenek. Akik a sarok mögül érkeztek, hasonlóan tesznek, és a teherautó emberei elhasalnak a macskakövön. Meg sem mozdulnak többet.

Ezt nem bírom nézni. Ezért visszafordulok a szoba felé. Minden sűrű és homályba burkolódik. Kimegyek a folyosóra, de ott még sötétebb van.

– Grafit úr, nagyon félek! És nem fogok tudni aludni. Mondd, hol vannak a szüleim?

– Ne aggódj! Bizonyára csak a rádióházban vannak megint a gyűlésen, és az elhúzódik most egy kicsit. De ne menj át a szobádba, mert a folyosón nagyon sötét van.

Megfogadom a tanácsát és visszamegyek. Kiválasztom a szoba legalkalmasabb sarkát az alváshoz. Legubbasztok és odátámasztom a fejem a könyvespolc oszlopához. Kintől behalatszik a sok puská hangja, de már nem zavar, Grafit úr vigyáz rám. A kályhában már nem ég a tűz, de a szobában még mindig meleg van. Kérlelem a ceruzát, meséljen, és ő mesél, madarakról, égig érő fákról, a szüleimről, míg el nem nyom az álom.

Nagy Ábrahám, HaRibó

Rythm versei

Olyan jó

Kiabálni a napsugárnak,
Romot nézve fellegvárnak,
Gyors rohammal bevenni,
Aztán csak nevetni.

Nevetni, hogy milyen,
Ha a világ elpihen.
Milyen az arany naplemente, ha
Vizet fröcsköl a szemedbe,

Önfeledten csókolózni,
Egy rossz napot megúszni,
Elfutni a gondok elől,
És nevetni, ha megöl

Egy érzés egy időre.
Kifeküdni a mezőre,
Csak hangosan énekelni,
Új ízeket félve enni,

Hallgatni egy történetet,
A sáladat, ha föltekered,
Hógolyózni és elesni,
A kulcsodat megkeresni.

Elaludni és elkésni,
Egy virágot eltépni,
Nevetni és csodálkozva
Ütközni nevekbe, szagokba

Csak élni, ahogy lehet,
Nevetni, ha más is nevet,
Csak játszani újra és újra,
Nem nézni a napnál túlra.

Verseny az életért

Gyöngye szememben a fényszerű élet
 Botladozva és sántán szaladva
 Üldözi körbe az atléta szerelmet
 Zihálásomra nevetve száguld.

Fehér zászlómat magával ragadja
 Éhes tüdőmet ál-szélre kapatja
 Rohan előttem, csalókan lassít
 Majd tovatűnik, új irányból hív.

Reggel

Mikor reggel a telefon
 Ébreszt és ülsz kábán
 Az ágy szélén, nézel
 És ki vagy, nem érted,

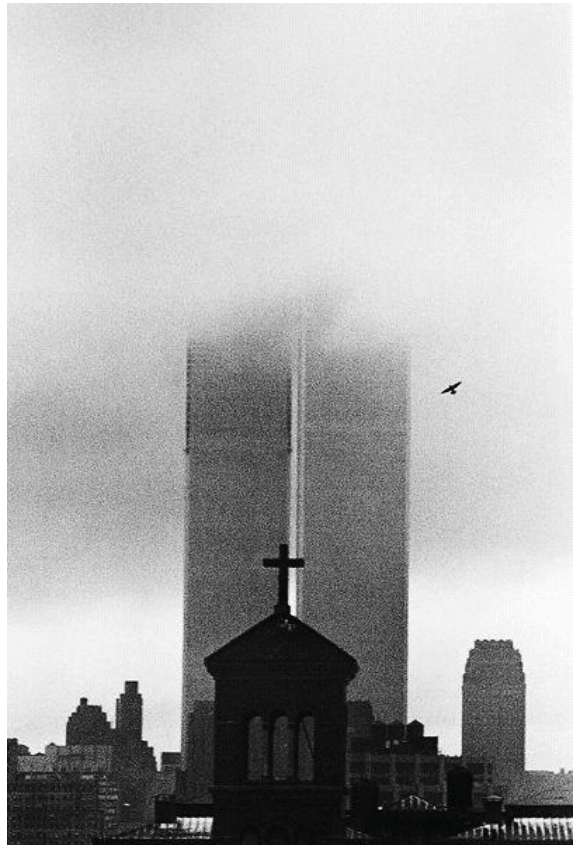
Mikor a telefon cseng,
 Rohansz, hogy időben elérd,
 Hármasával veszed a lélegzetet,
 De csak a csöndet kergeted,

Mikor kergeted a leesett pénzt,
 Futsz, orra esel, hogy
 Egy nappal előbb hazaérsz,
 És a mutatókat bővölöd,

Mikor bővölöd a telefont,
 De hiába, nem csörög
 És a paplanod hiába öklözöd,
 Nem lesz ember belőle,

Fáradt vagy és úgy vágysz
 Egy elveszett valaki másra,
 Hogy a nyomást írod ki
 Versbe vagy imába
 És álmodsz gyönyörűt, te gyáva,

Akkor csak üvölténél, de minék,
 Hülyének tartanak az emberek
 Így is, szóval csak ülsz kábán
 Az ágy szélén. Megint. Árván.

Péntek reggel

Péntek reggel volt, amikor T. ráérősen kilépett a Rekettye utcai 36/B számú kockaház ajtaján. Mint minden nap, ma is szürke zakót, fehér, keményre vasalt galléros inget, világosszürke nadrágot és annál leheletnyivel sötétebb szürke nyakkendőt viselt. Amint kilépett az ajtón, kicsit meglazította az említett nyakkendő csomóját, mert az túlságosan szorosra sikerült. Mikor lelépett a járdáról, egy éppen mellette felberregő autó az arcába pöfékelte a kipufogó füstöt, de ezt T. meg sem érezte, olyannyira nem ütött el az úgy nevezett tiszta, nagyvárosi levegőtől.

Az óra neoncsövei a keresztveződésnél éppen 6 óra 53 perccel mutattak, amikor T. felkapaszkodott az emberekkel túlszűfolt járdaszigetre, a villamosmegállóba. Az időpont mindössze azért volt különös, mert T.-nek csupán harminckét percre volt szűksége (harmincnycra, hogyha éppen lekészte a villamost) ahhoz, hogy a bérlakásból az irodába érjen, őt pedig csak nyolc órára várták, és még akkor sem szólta volna meg senki, ha 8 óra 7 perckor érkezik meg, ahogyan azt a legtöbb kollégája tette.

T. korántsem volt túlbuzgó vagy szorgalmas fajta. Nem tört vezetői babérokra, nem vágyott nagy elismerésre, még csak több tiszteletre sem. Miért indult el hát jó húsz perccel hamarabb? Mi vitte sietve az irodába?

Sietve? Ugyan!

Éppen megállt egy villamos a megállóban. A 96-os villamos volt, teletömve, emberarcok nyomódtak az ablakokhoz. T. mosolyogva nézte, ahogy a szerelvényre várók kétségbeesetten próbálnak felpréselődni a járatra. A villamos mérgesen csilingelt, majd a vezető recsegő hangja dörgött a hangszórókból:

– Szíveskedjenek a felszálláshoz az összes ajtót igénybe venni!

T. végignézte, ahogy a villamosajtók kínkeservesen – a többszöri próbálkozás után

– végre becsukódnak, még jobban összpréselve a siető tömeget. Mikor azonban pár métert megtett a nehézkes indulás után, egy ezüstösen csillogó, lapos orrú kocsni hirtelen keresztbe fordult a villamossíneken, az egyik oldali kocsisorból átigyekezve a másik irányba tartóba, nem tudva, hogy az talán még lassabban halad. A sárga 96-os fejvesztve csilingelt a hirtelen fékezéskor, az utasokon nagyot rántott, ők azonban – köztük hely nem lévén – meg sem moccantak. Az autó sötét napszemüveges vezetője felháborodottan csapott rá a dudára és nyomdafestéket nem tűrő szavakat zúdított a villamosvezetőre. Majd végül sikerült besorolnia a többi autó közé, a 96-os pedig újabb nehézkes indulás után továbbgördült.

T. még látta, ahogy a távolodó villamos megáll a következő keresztveződésnél, a következő megállóban. Rajta kívül csak egy vászonnadrágos férfi nem fért fel a járatra, akinek szürke kabátjából kilógott fekete kötött pulóverének garbója, ő maga pedig kitartóan abba az irányba szegezte barna tekintetét, ahonnan a következő 96-ost várta.

T. körbefordult a megállóban. Szerette ilyenkor reggelente érezni és figyelni ezt az őt körülölelő lüktetést és rohanást. Persze a Loboda utca (ahol a villamosmegálló volt és ahonnan a kis Rekettye utca nyílt T. bérlakásával) korántsem volt a nagy, forgalmas utcák egyike. Mi sem mutatja ezt jobban, mint az, hogy mindössze egy-egy sávnyi autó folyt a két ellentétes irányba. Folyt, ez pedig annak volt köszönhető, hogy a Loboda utcán egyáltalán nem voltak közlekedési lámpák, hiszen korántsem volt a nagy, forgalmas utcák egyike. A gyalogosok számára persze voltak halovány zebracsíkok felfestve, azonban ezeken átkelni majdhogynem lehetetlen volt, hiszen a roppantmód siető autósok nemigen vették figyelembe őket. A kocsifolyam persze csak akkor fagyott be – jó félóra múlva megbénítva a közlekedést –, ha a villamosvezető nem fékezett olyan gyorsan, mint az előbbi 96-osé, amikor az egyik autó keresztbe állt a villamossíneken. Ez volt ugyanis az egyetlen módja az egyik irányból a másikba jutásnak. Az ebből adódó balesetek pedig naponta kétszer-háromszor is előfordultak a Loboda utcában.

T. már megszokta ezeket, nem is lepődött meg rajtuk. Akár ez is okozhatta volna, hogy egy jó húsz perccel hamarabb induljon el minden reggel. De sokkal inkább azért tett így, mert feltett szándéka volt, hogy ő nem lesz egyike a hatalmas birkanyájnak. Leginkább ugyanis ehhez tudta hasonlítani a reggeli ideges, siető, tülekedő tömeget. Szerette azt gondolni, hogy ő képes felülemelkedni rajtuk, hogy ő mindig csak megfigyeli őket. T. mindig szelíden mosolygott és az arcokat figyelte. Azokat szerette a legjobban. Szeretett azon gondolkodni, kicsodák, micsodák, mire hasonlítanak.

A megálló lassan újra kezdett megtelni emberekkel. T.-től jobbra egy ősz öregaszony állt, karján fonott kosárral, tetején piros-fehér pepitakockás terítővel. Nagyokat sóhajtozott, és néha maga elé motyogta ab-

béli aggodalmát, hogy mikor jön már a villamos. T. persze világosan látta, hogy az égvilágon semmi sincs a kosarában, annak a nehézkes tartása pedig azt hivatott volt biztosítani, hogy a nehéznek tűnő kosár miatt fel-tétlenül ülőhelyet kaphasson.

T. felnézett az égre, bár nem sokat látott belőle. Ősz volt, az a hideg, csipős fajta, így a köddel keveredő városi levegő még többet takart a kékségéből. Éppen egy fodros felhőt figyelt, amint sapkát húz az egyik tizemeletes ház tetejére, amikor suhogva begördült a megállóba a következő 96-os. T. tudta, hogy ha túlzottan sokan utaznak az egyik szerelvényen, a következőn, ami hamarosan jön, jóval kevesebben lesznek.

Igaza volt, könnyű léptekkel jutott túl a lépcsőkön, az emberek pedig annyira szelíden álltak, hogy az ablakok jó részén ki lehetett látni. A vezető gyorsan indított, nem várta meg, míg mindenki befejezi a felszállást, így egy hosszú kabátos férfi véletlenül T. lábára lépett.

Lesütött szemmel kezdett szabadkozni, de ő persze csak mosolygott. Ez a férfi leginkább egy friss brokkolira emlékeztette T.-t, erős, vaskos szárral és dús virággal. Brokkoli úr is a sietősebb fajta közül való volt, percnként nézte az óráját. Az időről igyekezett elterelni a figyelmét, szemüveggel keretezett tekintetét az órára nézések között az újságjába fürta. Ócska újság volt, valami magazin, T. nem tartotta nagy értékűnek a cikkeit.

Kellemes utazás volt ez a péntek reggeli. T. elégedetten húzta ki magát, ahogy körbenézett a villamoskocsiban. A legtöbb ember sötét színű kabátot viselt, látott néhány bordót és sok-sok feketét meg barnát. Talán egy sötétzöldet is. A kocsi közepe felé azonban T. valami rikítót, valami élénket pillantott meg. Egy égszínkék színű folt volt. Előrébb lépett a következő kapaszkodóhoz, mert Brokkoli úrtól pont nem látta a személyt, akihez az égszínkék tartozott.

Egy fekete kabátos fekete hajú lány volt, háttal állt T.-nek. A bal vállán szürke színű válltáska lógott. Nyaka körül – amit ugyan T. nem láthatott, de puhának és hófehérnek képzelt – égszínkék kötött sál tekeredett, lazán a vállára omolva. A feje tetején éppen olyan égszínkék kötött svájcisapka pihent, kissé félredobva, mintha mindegy volna, hogyan redőződik.

A villamosút nem volt hosszú, a Loboda utcai megállótól csupán három megállót kellett megenniük a végállomásig, ez mindössze öt percben telt, hatba, ha piros lámpát kaptak a Morzsa utcai kereszteződésnél.

Mindenki leszállt (a pepitaterítős kosaras öregasszony elsőként), a vezető nyugodtan (hiszen az ő 96-osa nem volt teletömve) további jó utazást kívánt és útjára bocsátotta utasait. T. beleszippantott a levegőbe, szokatlanul frissnek és üdítőnek érezte. Az ember-tömeg több irányba szóródott, a legtöbben, mint T. is, a metrólejárat felé igyekeztek.

T. közben le sem vette a szemét az égszínkék sálas lányról. Furcsa, gondolta, hogy

ilyen csípős hideg van, különösen reggel, mégis alig vannak, akik sálát és sapkát hordanak. A metrónál hatalmas tömeg várakozott, feltehetően utolérték az előző 96-ossal utazókat. Abba az irányba, amerre T. is tartott, azonban pont akkor gördült be egy szerelvény, amikor ő a lépcső tetején járt, így nem is érthette volna el azt. Persze, miért is akarta volna.

Akarhatta volna persze az égszínkék sálas lány miatt, azonban ő sem roham a csukódni készülő ajtók felé (mint például a vászonnadrágos), és ettől csak még jobban érdekelt T.-t. A metróhuzat sejtelmesen füttyült, ahogy a szerelvény távolodni kezdett és összeborzolta az égszínkék sálas lány haját. Hófehér kezével igyekezett azt visszarendezni az eredeti helyére.

Gyönyörű szép keze volt, pont olyan, amilyenre T. számított. Az arcát is gyönyörűnek képzelte, azonban ezt még nem láthatta, hiszen a lány azóta is háttal állt neki. De T. élvezte ezt a kis titkot így péntek reggel, nem igyekezett elé kerülni, nem igyekezett hamarabb meglátni az arcát, mint ahogy a lány maga is felé fordul. T. nyugodt volt, mint mindig, mosolygott, nézte a tülekedő siető tömeget, de legjobban mégis az égszínkék sálas lányra koncentrált.

Amikor begördült a metró és felszálltak, T. ismét elégedetten nyugtázta, hogy feleany-

nyian sincsenek ezen a szerelvényen, mint az előzőn.

T. soha nem szeretett leülni. Állva mindent sokkal jobban látott, sokkal jobban érzett. Az égszínkék sálas lány baloldalra tőle ült le, Brokkoli úrral szemben, aki még mindig percenként váltogatta tekintetét az órája és a T. által oly kevésre becsült magazin között. A lány arcából T. most is csak a hófehér orra hegyét látta, mert az égszínkék sapka és a fekete haj előrebuktak az arcába.

T.-t büszkeség töltötte el, hogy olyan ügyesen tudja megfigyelni az embereket, hogy azok ezt korántsem veszik észre. Tudta persze jól, hogy akit bámulnak, az általában megérzi, és bámulója felé néz, ő azonban nem akarta ezt a legtöbb emberrel szemben, az égszínkék sálas lány esetében pedig nem akarta ezt erőltetni.

Brokkoli úr a harmadik megállónál szállt le, T. még az elmosódó ablakon át látta, ahogy sietőse fogja a lépteit.

Pontosan tizenhárom perc telt el a felszállás óta, amikor becsukódtak az ajtók abban a megállóban, ami után az következett, ahol T.-nek is le kellett szállnia.

Az égszínkék sálas lány mellett egy kiszókitott hajú kamaszfiú ült, akinek a füléből kiáradó zene (amit T.-nek nehezező esett ezzel a szóval illetni) betöltötte az egész metrókocsit. A lányt azonban ez nem zavarta. Most viszont felállt, válltáskája pántját, ami az utazás alatt az ölébe bukkott, újra a vállára simította, és a T.-től legtávolabbi ajtóhoz állt, leszállásra készen.

Az arcából most valami visszatükröződött a piszkos metróüvegen, a képet egy fehér falfirka azonban annyira összekuszálta, hogy T. alig látott belőle valamit.

A szerelvény lassan megállt, az égszínkék sálas lány, meg vagy kéttucat siető utas és T. kiszálltak belőle. T. most is a lány mögött lépkedett, pontosan olyan gyorsan ment, ahogyan ő. Amikor felértek a metróból, az emberek szétszéledtek, a lány azonban éppen arra

tartott, amerre T.-nek is haladnia kellett. Lassan lépkedtek, nem növelve, nem csökkentve a távolságot egymás között. T. valami megmagyarázhatatlan, huncut vidámságot érzett, most már csak az égszínkék sálas lányra koncentrált, kizárta a körülötte folyó, nyúló, lüktető külvilágot. Nem erőltette, hogy meglássa az arcát, de egyre jobban kezdte érdekelni. Ahogy haladtak, T. figyelmetlenségében bevverte a jobb könyökét az egyik út menti korlátba. Halkan felszisszent, és mintha a lány is észrevette volna, mert csilingelő kuncogást hallatott. De olyan halk volt és olyan édes, hogy a szél egyből el is nyelte.

Hamarosan kiértek a térre. A levegőt T. egyre frissebbnek érezte. Az égszínkék sálas lány pedig megtorpant az egyik bodzafa alatt, ami hogy, hogy nem, még alig hullatta le a leveleit.

A szél játékosan kapdosta fekete haját, ahogy lassan megfordult. Valóban gyönyörű arca volt, széles mosolya, amiben látszódtok néhány hófehér foga és ragyogóan csillogó zöld szeme. Ragyogóan csillogó zöld tekintetét T.-re szegezte, aki egy pillanatig boldogságot érzett. A lány ugyanis még abban a pillanatban, ahogy megfordult és T. megpillantotta azokat a zöld szemeket, hirtelen égszínkék szárnyú pillangóvá változott, és kicsit suta, játékos szárnycsapásokkal felrepült egy magas ház fehér ablakpárkányára.

T. mosolyogva követte egy pillanatig a tekintetével, majd folytatta az útját.

Fazekas Julcsi, Színe-JáVa

Szösszenetek 1.

– Már csak egy óra – mondogattam magamban és beléptem az elsősök osztálytermébe.

A gyerekek izgatottak voltak. Megígértem nekik, hogy ma festeni fogunk, annyit nyaggattak velem. Beni és Zoli a sarokban kardoztak az ecseteikkel – felborítva ezzel több tégely festéket. A többiek körülöttük álltak, biztatták őket. Odamentem a táblához, és felkapcsoltam a villanyt. Akkor vettem észre, hogy valaki ül a hátsó padok egyikében. Hát persze, Dávid. Ő csak most félévkor jött, azért nem ismertem fel először. Más, mint a többi gyerek. Ő autista.

– Ha nem maradtok csendben, megint hajtogatni fogunk! – mondtam fenyegetően. Síri csend lett. A harcos kedvű fiúk megadóan engedték le fegyvereiket, és mindenki a helyére került. Megkezdődött az alkotás. A legnagyobb népszerűségnek a felhő és szívecske formák örvendtek. Már ha a krumpli formákat felhőnek és szívecskének lehet nevezni. De nem akartam elrontani a gyerekek kedvét, ezért lelkesen dicsértem műveiket. Dávid napocskákat festett. Nem egyet, telerajzolta velük az egész papírt.

– Milyen színűre fessek? – kérdezte. A sárgára mutattam, de megrázta a fejét. Nem erőltettem. Pár hete volt egy nagy dühkitörése. Az anyukája nem jött érte időben, ami teljesen kiborította.

Igazság szerint nem tudom, hogyan kell foglalkozni az autista gyerekekkel. Tanultam róla még a tanítóképzőn, de a gyakorlatban egész más. A könyvekben le vannak írva a lehetséges szituációk és hozzá a megoldások is. Hát Dávidnál csak az az egy kiszámítható, hogy teljesen kiszámíthatatlan.

Öt perc múlva csengetnek. Sietnem kell, találkozót beszéltem meg az egyik barátnőmmel. A gyerekek lassabbak, mint általában.

– Gyorsan mossátok ki az ecseteket, a festményeket tegyétek ki a radiátorra! – próbálom túlkiabálni a hangzavart, közben aggódva az órát figyelem. Mindenki követi az utasításaimat Dávid kivételével. Kicsit dühösen a háta mögé lépek. Nem vesz észre, annyira belemerül a festésbe. Színeket kever és folyamatosan rázza a fejét. Hirtelen mozdulatlaná dermed. Meredten néz maga elé és elmosolyodik. A válla fölött ránézek a lapjára. Kíváncsi vagyok, mi lelkesítette fel ennyire. A legtöbb napocskát kifestette. Ilyen szín nincs a festékek között. Sokkal szebb, mint az a sárga, amit mutattam neki.

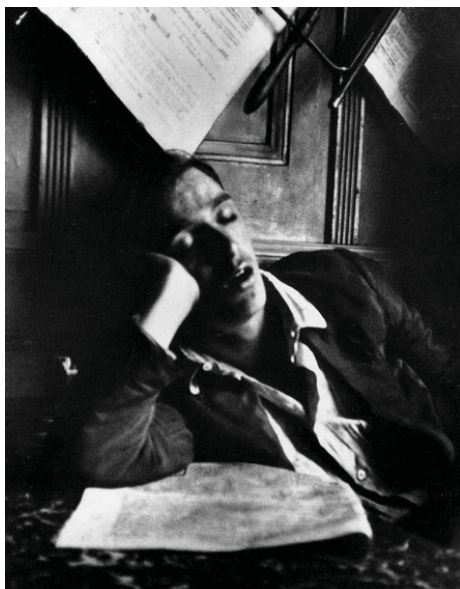
– Dávid, vége az órának! – bököm meg gyengéden a vállát. Hátrafordul, szemrehányón mutatja félig kész festményét.

– A művészetet nem lehet siettetni! – mondja nyugodt, komoly hangon. Olyan érzésem van, mintha egy felnőtt beszélne hozzám. A csengő megszólal. Dávid visszafordul a padjához és tovább fest. A nadrágzsebembe nyúlok, a mobilomat keresem. Lemondom a találkozót. Dávidnak igaza van. A művészetet nem lehet siettetni...

Csöngetés

Valami megcsörren. Ijedten felriadok. Elaludtam volna? Nem, az nem lehet, hiszen még sötét van kint. De akkor mi volt ez? Ránézek az órára: 04:02. De hát még csak hajnal van. Körbenézek a sötétben s megremegek. Hirtelen derengeni kezdenek a képek, s félelem fog el. Most már tudom. Csak álmodtam. Rosszat álmodtam, és az óra is csak az én fejemben csilingelt. Nincs baj, nincs itt rajtam kívül senki, nyugodtan visszaaludhatok. Hiszen csak álom volt. Egy nagyon rossz álom. Visszafekszem a párnámra, elfordulok és megpróbálok aludni. Hirtelen megint elfog a félelem: valami van a szobában. Felkelek, felkapcsolom a lámpát, körbejárok, sehol senki. Hát persze, hogy nincs senki. Mégis mit képzeltem?

De már nem fekszem vissza. Felkapcsolom a villanyt és bekapcsolom a rádiót, hadd beszéljen. De nem segít. Hirtelen özönlani kezdenek fejemben a képek: valami tér, egy óriási világos tér. Egy autó. És egy ember száll ki az autóból. Nagyon félek az embertől. Valamit tett valakivel, de nem emlékszem, kivel. Újra átélem, hogy futok az ember elől, nehogy engem is bántson... megborzongok. Megpróbálok másra gondolni, de nem megy. Kimegyek a konyhába és főzök egy teát, de közben minduntalan hátra tekingetek. Ajtó nyikordul. Ijedtemben elejtem a teáskannát, de csak anyukám az. Felébresztettem a kopogással, de nem bánom, megkönnyebbülés fog el.

Álmosan jön ki a szobából mérges arckifejezéssel. Amint meglátom, megremegek. Ő az. Őt bántotta az ijesztő ember. Újfent félelem fog el, bár közben tudom, hogy hülyeség, hiszen csak képzeletem szüleménye, nem fog megtörténni. Lelki szemeim előtt felvillan a kép, amint a kocsiba rakják és elviszik, sehogy sem tudok, nem tudok szabadulni tőle. Kétségbeesetten átkarolom, és sírni kezdek. Anyukám nem érti. Idegesen mondja, hogy feküdjek vissza, holnap már emlékezni sem fogok az álomra. Megfogadom a tanácsát és visszamegyek. Lekapcsolom a lámpát, visszafekszem, és görcsösen próbálok valami másra gondolni.

Kiskoromban is sokat álmodtam rosszat. De olyankor anyukám mellém ült és elkezdte mesélni az álomot... csak új befejezéssel. Ez az, ezt kéne nekem is csinálnom. Nem muszáj anyukámnak haldokolnia, nem muszáj annak az embernek gonosznak lennie... Erőt veszek magamon és megpróbálok visszaidézni álmom részeit. Aztán megpróbálok átírni őket. Megpróbálok máshogy értelmezni az álmom... és hirtelen megkönnyebbülök. Egy óra megcsörren, de én akkor már mélyen alszom halvány mosollyal az arcomon...

Kelen Zsófi, CarpediM

Dieraya

Kezdetben volt a végtelenség tengere. Váltakoztak felette az éjszakák és nappalok. Nyugodtságát viharok zavarták. Ebben a tengerben úszott az Aggastyán hal. Ez a hal olyan hatalmas erővel bírt, melylyel képes volt világokat teremteni. Az évek során egyre inkább a magány emésztette. Nem volt senkije, de akarta, hogy legyen. Elhatározta, hogy teremt magának egy népet, akik majd tisztelik, és társaságként szolgálnak neki. Ezért kiszakított egy darabot lelkéből és megteremtette a szárazföldet, az állatokat és növényeket, hogy népe nyugalomban élhessen. Miután látta, hogy ez a világ tökéletes egyensúlyban van, kiszakított egy újabb darabot lelkéből, és ebből a darabból megteremtette a Hopeléneket. Ők Arriteyának nevezték el teremtőjüket. Ez volt a tökéletes faj. Lelkük tiszta volt, nem ismertek rosszat. Erejük hasonlított Arriteyáéhoz, de nem volt olyan hatalmas. Örökéletűek voltak, de nem halhatatlanok. Azt mondta nekik az Aggastyán hal:

– Tiétek e táj minden kincsével együtt. Használjátok bőséggel, de óvjátok, mert testvéretek az.

A Hopelének bólintottak, majd elindultak, hogy várost alapítsanak, hogy legyen hol lakniuk. Építkeztek hosszú éveken keresztül. Tisztelettel járultak teremtőjük elé, de nem tudtak kommunikálni vele, ezért az Aggastyán hal szellemeket teremtett lelkének maradékából, akiken át beszélhetett népével. Három szellem volt: Ienara, Liye és Tarino. A szellemek elindultak teljesíteni feladatukat, és végezték is. Folyamatosan szállították az üzeneteket. Arriteya boldog volt, ahogy a Hopelének is azok. Mindent megkaptak teremtőjüktől, amit csak akartak. Cserébe ők társaságul szolgáltak mellette. Azonban egy idő után Ienara megunt a hírnöki feladatát. Felütötte benne fejét az irigység. Úgy gondolta, hogy ő hatalmasabb, mint teremtője, és meg akarta ölni Arriteyát, hogy ő legyen a világ ura. Azonban tudta, hogy erre egyedül képtelen. Kitalálta, hogy ellensége lel-

két kell megsemmisítenie. Titokban apró darabokra szabdalta és megalkotta belőle a halandókat. A halandókba olyan kevés erő jutott, hogy azt csodák tevésére már nem tudták felhasználni azt. Ienara így szólt hozzájuk:

– Készüljete fel, mert harc és dicsőség vár rátok.

A halandók bólintottak és elkezdtek készülni a háborúra. Fegyvereket kovácsoltak, épü-

leteket építettek, és gyarapították létszámukat. Évek múltán felkészültek. Akkor Ienara ismét elment hozzájuk és azt mondta:

– Eljött beteljesüléseitek ideje. Feladatotok, hogy uralmatok alá hajtsátok a Hopeléneket.

A halandók elindultak a Hopelének városába, Eynába több ezer fős hadseregükkel. Négy hónapig tartott az út. Amikor megérkeztek, bevették a várost. Nem ütköztek ellenállásba. Felkeresték a Hopelének vezérét, Arkhamant. A halandók közölték, hogy a várost elfoglalták, és foglyul ejtik a Hopeléneket. A Hopelének nem értették a helyzetet. Nem ismertek rosszat. Nem tudták, hogy mit akarnak a halandók. Sanyarú évek következtek. Megkínózták őket, kivégezték néhányukat. A halandók dicsőségben fűrdették magukat. A Hopeléneket sebzett nyulaknak nevezték, mert se harcolni, sem menekülni nem voltak képesek. Magukat pedig a kígyóhoz hasonlították. Hatévnyi fogság után az Aggastyán hal üzenetet küldetett Liyével Arkhamannak. Azt üzentte, hogy szökjenek meg, rejtőzzenek el, és készüljenek fel a háborúra. A Hopelének így is tettek. Kilenchónapnyi felkészülés után Tarino elment Ienarához. Háborút jelentett be a halandók ellen. Ienara ettől olyan dühbe gurult, hogy megölte Tarinót, és lelkét ellopta. A halandók serege elindult hát a Hopelének felé, akik képzetten és felfegyverkezve várták őket. Ruháikon megjelent a gúnynevük. Egy fehér nyúl kék szalagon, amire vért csepegtettek. A Hopelének kiálltak egy mezőre, és ott várták a halandókat, akiknek több ezer fős hadserege hamarosan megérkezett. Arkhaman, látván az ellenséget, bajtársai felé fordult, és így szólott:

– Testvéreim!

Elérkezett a pillanat, amire oly sokat vártunk. A pillanat, melyért hosszú éveken át könnyeinket hullattuk. Elérkezett a pillanat, amikor megbosszulhatjuk szenvedésünket. A halandók azt gondolták, hogy uralkodhatnak felettünk, csak azért, mert ők többen vannak. Azt gondolták, hogy erősebbek nálunk. Ez az a nap, amikor álmaik szertefoszlanak. Több éven át kínoztak bennünket. Rabságba taszítottak, és uralkodtak felettünk. Tudjátok, hogy mért sikerült ez nekik? Nem azért, mert erősebbek, hanem azért, mert mi elhittük nekik, hogy nem fognak bántani. Naivak voltunk, mert nem ismertük a gonoszt. De mostanra már meg erősödöttünk. Felismertük a veszélyt, és visszavágunk neki.

Mit mondotok, testvéreim? Fojtsuk vérukkba őket? Bosszuljunk meg mindent, amit velünk tettek? Akármennyien is mondanátok igent, én akkor is nemmel válaszolnék. Hogy miért? Azért, mert én nem magamért fogok harcolni ebben a csatában. Nem a becsületemért. Mert mit nekem becsület, és mit nekem bosszú. Sebeimet begyógyítja az idő. És a csatából nem lépek vissza, mert ellenségeim vére e mezőnek kövein fog szá-

radni. *Én a teremtőmért fogok küzdeni. A teremtőmért, aki lelkének darabját áldozta értem. Akitől mindent kaptunk, ami a miénk. Harcoljunk a szabadságunkért, és mire lemegy a nap, testük elenyészik, mi pedig a szabadság édes vizébe merítkezünk.*

Harcra fel, testvéreim! HARCRA FEL!

Arriteya népe hatalmas morállal zúdult a halandóknak. A halandók rendetlen soraiba lyukat égettek a Hopelének tűzcsóvái. Robbanások, repülő kődarabok és rengeteg szörnyűség volt látható azon a napon. A halandóknak fejük roppant, karjuk szakadt, testük égett, de mégis kitartóan küzdöttek. A harc közben az Aggastyán hal azt parancsolta Liyének, hogy végezzen a halandók vezérével, Ienarával. Liye felkereste Ienarát, és lecsapott rá. Szörnyű harc vette kezdetét a két szellem között. Remegett a föld, a fák kiszakadtak helyükről, hegyek mozdultak meg, a szél mint végzetes tornádó keringett, villámok csapkodtak, és eső hullott alá az égből. Vé-

gül Liye került ki győztesen, de lelke meggyengült. Visszament Arriteyához, hogy közölje vele, mi történt. Erre a teremtő üzenetet küldetett vele népének:

– Vonuljatok vissza, fiaim. A halandóknak milliónyi hordó vére sem ér fel lelketek tisztaságával. Éljetek békességben ellenségeitek között.

Liye elvitte az üzenetet Arkhamannak, aki visszavonulót fűjt. Ekkor Arriteya megtisztította a halandók részének tudatát az emlékektől. Elfelejtették, mire születtek. A Hopelének közül több százan túléltek a csatát, és a mai napig rejtőzködnek. A halandók csoportokra szakadtak, és elvándoroltak Dieraya messzi földjeire. Városokat alapítottak és túléltek a megpróbáltatásokat. A Hopelének pedig a mai napig is közöttünk vannak, rejtőzködnek üldözőik, a tudatuknál maradt halandó klán elől.

Gálos Csaba (Fibonacci)

André Kertész-kiállítás a Nemzeti Múzeumban

Magyarországon eddig nem látott részletességgel, több mint 250 képen mutatja be a világhírű, magyar származású fotográfus, André Kertész munkásságát a Magyar Nemzeti Múzeum retrospektív kiállítása. Ez az első olyan Kertész-kiállítás Magyarországon, amely kizárólag eredeti fényképeket tár a közönség elé.

A retrospektív tárlat André Kertész hét évtizedes pályafutásának egészét végigköveti, a négy nagyobb szakaszon belül egy-egy technika vagy téma mentén kisebb fókuszpontokat kijelölve.

A kiállítás André Kertész Magyarországon készült felvételeivel kezdődik. A fotográfus I. világháborús képei jelentősen kü-

lönböznek a korabeli haditudósítások fotóitól, de az 1918 utáni – például az úszó alakokról készült – munkákon is szembeötlőek a művész újító törekvései. Ebből az időszakból számos kis méretű kontaktfotó maradt fenn, melyekből az első terem több tucatnyit vonultat fel.

Kertész munkásságának máig legismertebb szakasza az 1925 és 1936 között Párizsban töltött tizenegy év. Megjelenésükkor az újdonság erejével hatottak a *Párizs André Kertész szemével* című kötetben publikált, személyes hangvételű városfotók. A domború tükörrel készült *Torzulások* című aktsorozat jelentőségét azonban csak a hetvenes években ismerték fel.

A fotográfus Bölöni György *Az igazi Ady* című könyvéhez is készített felvételeket, ezek a „szereplő nélküli portrék” a költő kedvelt párizsi helyszíneit idézik fel úgy, mintha Ady épp az exponálás előtt sétált volna ki a képből. Kertész művésztársairól is fotografált „tárgyportrékat”, melyek például Piet Mondrian vagy Fernand Léger személyiségét ragadják meg személyes tárgyaikon, műtermeken keresztül.

Az 1936-tól Kertész haláláig, 1985-ig tartó amerikai korszak két részre bomlik. A New Yorkba költözés eleinte kevés sikert hozott a fotográfusnak, aki anyagi helyzetét csak a *House and Garden* című magazinnak végzett „rabszolgamunkával” tudta stabilizálni; igazi értéket hordozó képeket szinte csak magának készített. A fordulatot az 1963-as év hozta, mikor több nagy kiállításra is meghívást kapott, és Párizsban rábukkant francia korszakának elveszettnek hitt negatívjaira. Bár Kertészre addig is jellemző volt, hogy egy-egy témájához pályafutása során többször is visszatért, a régen látott képek újabb ösztönzést jelentettek számára.

A fotóanyagot igazi különlegességként Kertész színes polaroid képei zárják, ezeken az idős művész elsősorban felesége elvesztését próbálja feldolgozni. Külön terem vonultatja fel a harmincas évek nagy jelentőségű fotomagazinjait, majd a kiállítás utolsó termének kisfilmjén a csaknem 90 éves André Kertész is felbukkan munka közben.

A december 31-ig látogatható kiállítás számos kísérőprogramjáról a www.andrekertesz.hu honlap nyújt részletes információkat magyar és angol nyelven.

hvg

A POLIGRÁFBAN ANDRÉ KERTÉSZ-FOTÓK LÁTHATÓK.

Tartalom

IT-Emlékeztető	2
Hálózat a tanszabadságért	4
Iskolabírószági határozatok	5
Szövegmondó verseny	9
Segítségkérés	10
Adorján András a túlélésről	12
Jagodics Martin puskája	13
Angol sarok	14
Irodalmi háziverseny	18
Tóth Berci Hófehérke-változata	21
Nagy Ábrahám rajzol	22
Rythm versei	24
Fazekas Julcsi péntek reggele	26
Csikós Luca szösszen	30
Kelen Zsófi csönget	31
Gálos Csaba Dierayája	32
André Kertész fotói	35
Aranyköpések	36

Aranyköpések

- Szexszárd (!)
- A freudizmus Annán jelenik meg.

A Közgazdasági Politechnikum lapja
Poligraf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Diósi Alojzia

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül az A-Z Buda CopyCAT Kft sokszorosító műhelyében